

El sol de can Quirze s'ha apagat

PAU LANAO

La memòria dels pobles, i no parlo de conceptes filosòfics polítics com els de Ciceró, sinó d'elements més planers i prosaics com els de la convivència i la construcció de les comunitats, es basa en petites històries que normalment passen desapercebudes per a la majoria però que en el seu interior guarden la força de la constància i la tradició. Històries com les d'en Robert i la Cinta, els últims hereus de la posada del Sol, més coneguda per can Quirze, que des de fa múltiples generacions il·luminava la plaça de Mossèn Cinto Verdaguer de Cassà de la Selva i que ha tancat definitivament les portes aquest 1 d'abril. Als que hi hagin passat pel davant no els deu haver costat descobrir la imponent figura de l'astre rei dominant la façana. És un rellotge, marca l'hora solar i explica la filosofia que al llarg de moltes generacions ha marcat la cuina i l'interior d'un establiment que ha sabut mantenir l'alè i la constància convertint un ofici en el motor d'una vida en què els plats ancestrals, heretats dels avis, els pares o les ties, han arribat fins als nostres dies sense gaires modificacions.

En Robert explica que la posada va viure dies de glòria quan el suro era l'or de les Gavarres: els tapers, que segons la dita popular eren “vagos i llaminers”, guanyaven diners, repartien alegria, i el dia abans de mercat els viatjants arribaven amb tren menjaven i dormien al poble esperant l'endemà, que era jornada de negocis i celebracions. Era l'època del boom i dels grans industrials, uns dies llunyans que el nostre protagonista recorda sense nostàlgia, i ens remet a la seva joventut, quan feia tots els possibles per escapar-se de la fonda i anar a jugar a futbol, fins que en arribar la retirada de l'esport va fer el cop de cap que el va portar a heretar els fogons de la mare i el pare, i amb ells va aprendre tota la saviesa ancestral d'uns homes i unes dones que li van ensenyar l'alquímia nascuda de les viandes, el foc i el temps. No oblida les etapes obscures, com la de la Guerra Civil, quan tres de les bombes llançades el 29 de gener del 1939 per l'aviació feixista, que a la vila van provocar vuit morts, van explotar davant de la posada i la família no va tenir altra sortida que refugiar-se i anar a viure a una altra casa. Li van explicar que no van poder tornar a obrir fins a finals del 1940, però allò no va fer canviar la filosofia d'un establiment que es va consolidar com una referència a la comarca: “Aquí, a casa –puntualitza en Robert–, sempre s'han cuinat els mateixos plats, i ara es dona la circumstància que, tot i que nosaltres els hem sabut conservar, molts, a causa de les directrius de la nova cuina, els han oblidat.”

Si entraves a can Quirze, la diversió estava assegurada. A la carta podies trobar des de sarsuela fins a truita de patates, popets, peixos a la planxa, pota i tripa, guisats com el de colomí, el niu i el flam de cigaló, que era una de les especialitats. Plats consistents però sobretot d'elaboració complicada que reclamen dedicació i paciència, dues qualitats que han sabut preservar els darrers hostalers de la nissaga, que no només han mantingut el menú diari –11 euros el normal i 13 amb cigaló especial–, sinó que han conservat grups de fidels que no s'han resistit a les temptacions de la carta i han atret primeres figures de la gastronomia catalana com ara Carles Gaig, Carme Rusalleda i Nando Jubany, sorpresos de poder menjar un niu –tripa de bacallà, ou dur, patates i, en el cas de can Quirze, granota– a Cassà de la Selva i no a l'Empordà. Quedarà en l'oblit una manera d'entendre la cuina i la vida, potser es perdrà la precisa manera de cuinar la carn d'un senglar de més cent quilos –més de vuit hores

de feina–, però ningú dubta que ara que el sol de can Quirze s'ha apagat, la seva gran història serà una de les que trenaran la memòria de Cassà.

Publicat a: El Punt Avui. 4 abril 2017

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1109764-el-sol-de-can-quirze-s-ha-apagat.html?utm_source=email&utm_medium=quiosc&utm_campaign=titulars

En Robert i la Cinta, els hostalers de Can Quirze, l'1 d'abril, l'últim dia que van obrir. Foto: PAU LANA O